

at emancipere sig lidt fra det Tryk, som Indtægtsansættelsen har afstedkommet. Faren derved ligger i, at man vil komme til at indskrænke sig til en Indtægtsansættelse, og ikke ved Siden af have en Formuesansættelse. Da den mellemkommunale Bestatning skulde beregnes efter Forholdet mellem Indtægterne, behøves der af dette Hensyn ikke mere en Indtægtsansættelse, og andet er der heller ikke bleven taget Ordet for; men derved vilde en Formuesansættelse falde bort, og ved denne Ensidighed vilde man komme til at udsætte sig for, at Kommunebestatningen lidt efter lidt gik over til en Indtægtsstat og ikke mere vilde være en Formue- og Lejlighedsstat. Det er den Hovedindvending, der er gjort mod den Vej at gaa frem paa under alle tidligere Forhandlinger af denne Sag, og jeg tror, den har sin fulde Berettigelse, og den samme Betænkelse vil være til Stede den Dag i Dag. Det er ganske vist, at Næringskommunen vil ved en saadan direkte Bestatning paa Skatteobjekter inden for dens egen Kreds kunne vente at faa fuldt ud, hvad den teoretisk set har Adkomst til. Stiller man sig altsaa udelukkende paa Næringskommunens Side, er det den rette Vej at gaa. Men jeg har allerede tidligere gjort opmærksom paa, at naar man ikke stiller sig ensidig paa Næringskommunens Side, har Opholdskommunen ogsaa sine berettigede Krav, som ikke bør tilside sættes, og jeg tror, at det vil være muligt at faa dette Spørgsmaal løst uden at gaa den ad det ærede Medlem antydede Vej, navnlig tror jeg ingenlunde, det vil være nødvendigt at foretage en Indtægtsansættelse for samtlige Skatteydere i Kommunen. Naar man bliver staaende ved, at Opgaven ikke er at tilvejebringe en direkte Bestatning fra Kommunens Side, men en Fordeling af den paa den ene eller anden Maade erlagte Skat, vil der ikke være Brug for andet end en Indtægtsansættelse for de enkelte Personer, som den mellemkommunale Bestatning kommer til at berøre.

Det ærede Medlem for Københavns 7de Valgtres (C. Hage) udtalte sig væsentlig til Fordel for Lovforslaget, og jeg takker ham for hans Understøttelse i saa Henseende. Han antede væsentligt kun mod Bestatningen paa Interessentfaber, som han mente var gjort noget for høj i mit Lovforslag. Han kom derved ind paa Spørgsmaalet om Dobbeltbestatning, og han gjorde gældende, at den Dobbeltstat, som jeg havde omtalt, der finder Sted, naar der lignedes først paa Hartkornet og dernæst paa Indtægten af Hartkornet, ikke kunde sammenlignes med den

Dobbeltstat, der finder Sted, naar man samtidig beskatter et Aktieselskab og Aktionærerne af det Udbytte, som Aktieselskabet giver. Naar — det kan nu for en væsentlig Del være en Strid om Ord, hvad man vil anse for at være Dobbeltbestatning. Jeg har selv kaldt denne Skat saadan, fordi det fra et Synspunkt set kan siges med Rette. Men paa den anden Side kan man fra en Side set ogsaa have fuldt ud Ret til at nægte, at der her vil foreligge en Dobbeltbestatning. En Dobbeltbestatning finder jo ikke Sted, med mindre det er samme Person, der drejer sig om, naar det altsaa er samme Person, der to Gange rammes af den samme Skat. Men nu er det jo givet, at et Aktieselskab er en juridisk Person, de enkelte Aktionærer ere andre fysiske Personer, og naar en Indtægt gaar over fra en Person til en anden, selv om det er fra en juridisk Person til en fysisk, saa er det i og for sig en ny Indtægt, og det kan derfor næppe ligefrem kaldes en Dobbeltbestatning. Jeg skal anføre et Eksempel, som vil ligge det meget nær. Ifølge den københavnske Indkomststat vil Skatten af den Gave, som en Fader giver sin Søn, maatte kunne betegnes som en Dobbeltstat, thi det er den samme Indtægt. Det er jo ikke en Indtægt, som Sønnen har erhvervet, det er de samme Penge, og de beskattes efter den københavnske Indkomststat baade hos Faderen og hos Sønnen. Det finder man aldeles ikke urimeligt, og det er det sikkert ikke heller. Men det forekommer mig, at man i dette Tilfælde lige saa fuldt kunde betragte det som en Dobbeltbestatning af den samme Indtægt, som man vilde kunne gøre det over for et Aktieselskab. — Det ærede Medlem gjorde opmærksom paa, at Forslaget mangler en Bestemmelse om Udlændinge, og deri har han fuldstændig Ret. Det gælder jo ikke alene om udenlandske Aktieselskaber og Forretninger, der have Kontor her, men selvfølgelig ogsaa om Udlændinge, der have Ejendomme her i Landet. Det er et Hul i Lovforslaget, som jeg her ved er gjort opmærksom paa, og som der vist er fuld Anledning til at udfylde. Jeg skal ved samme Lejlighed gøre opmærksom paa, at naar man vil gaa til at gøre Staten skattepligtig til Kommunen, er det en Selvfølge, at Konsekvensen deraf vil blive, at en Kommune, der ejer Ejendom i en anden Kommune, ogsaa bliver skattepligtig. — Det ærede Medlem henstillede, at man skulde fritage milde Stiftelser for Skat. Det skal jeg ganske henstille. Korrekt set tager man jo under Bestatningen ikke Hensyn til, i hvilket Djemed Indtægten anvendes. Den beskattes som Indtægt og som intet andet, men vi have